

”Han for upp i höjden
och gav människorna gåvor.”

*Pastor William Branham's personliga vittnesbörd
om hur gåvan kom*

Pastor William Marrion Branham

”Han for upp i höjden och gav människorna gåvor.”

Beträffande hur denna helbrägdagörelsegåva kom, kan jag bara berätta för Er om hur upplevelsen kom till mig. Det är min uppriktiga och ärliga tro, att gåvor är förutbestämda av Gud. Det är många, som inte tror på förutbestämmelse, men det bevisas av Skriften att många av Bibelns händelser har varit gudomligt förutbestämda. T. ex. var Kristi födelse förutbestämd ända från Edens lustgård. Och omkring 712 år före Johannes Döparens tillkommelse såg Jesaja honom och talade om honom som rösten av en, som ropar i öknen. Profeten Jeremia sade att innan han ännu var formad i sin moders liv, kände Gud honom och satte honom till profet över folken. Jag tror att förutbestämmelsen ansvarar för den här gåvan av den här anledningen också: Jag hade ingen religiös bakgrund. Mina föräldrar hade olika religioner, och därför gick jag aldrig i kyrkan.

Första gången jag hade någon idé om vad framtiden bar i sitt sköte, var jag omkring sju år och hade just börjat skolan i en jordbruksbygd några miles norr om Jeffersonville, Indiana, där min far var privatchaufför åt en rik familj. Jag har alltid tyckt om att fiska och jaga. . . Inte ens min omvändelse tog ifrån mig det. . . Och den där aftonen sent i september hade några pojkar gått ner till den fiskrika dammen för att fiska, medan jag måste bära vatten åt far. Det är med sorg jag talar om vad vattnet skulle användas till. Min far drack våldsamt, och just vid det här tillfället höll de på att göra whiskey, så jag måste bära vatten till bränneriet som skulle vara igång den

kvällen. Då jag kom ner genom gränden, satte jag ner mina små sirapshinkar och lade mig ner under ett träd för att vila en liten stund, medan jag grät för att jag inte kunde gå och fiska tillsammans med de andra pojkarna. Medan jag satt där vid trädet, hände någonting, som jag aldrig kan glömma. Jag tyckte mig höra ljudet av en vind, som blåste genom löven, men då jag tittade upp såg jag varken några löv, som rörde sig, eller något annat tecken på någon vind. Jag satt stilla, häpen och förundrad över varifrån ljudet kom då jag hörde det igen, så jag tog mina hinkar och började gå uppför gränden. Den här gången kom det igen, högre än förut, och då jag vände mig om för att se efter vad som hade hänt, lade jag märke till att ungefär halvvägs upp i trädet såg det ut att vara en virvelvind, från vilken en hörbar röst talade dessa ord: ”Rök, drick eller besmitta aldrig någonsin Din kropp på något sätt, för det finns en uppgift för Dig att utföra då Du blir äldre.” Jag var så rädd, så jag visste inte vad jag skulle göra. Skrikande sprang jag till huset och föll i min mors armar, hon trodde att jag hade blivit biten av en orm. Jag sade henne att jag bara var rädd, så hon stoppade mig i säng och tänkte skicka efter en doktor, då hon trodde att jag led av en nervchock. Mina vänner, jag vet att många skulle håna den här berättelsen, men jag kan inte rå för vad andra säger. . . . Jag är bara ansvarig för min egen upplevelse. Jag behöver knappast tala om att jag aldrig mera gick förbi det där trädet. Jag tog en omväg nedför andra sidan av trädgården för att undvika det, för jag trodde att det fanns en man uppe i trädet. Och jag tror fortfarande att det fanns en man i trädet. Det var Guds ängel, och många år senare mötte jag honom ansikte mot ansikte och talade med honom.

Några veckor senare spelade jag kula med min bror, då en konstig känsla kom över mig. Jag sjönk ner bredvid ett

träd, och liksom i trance såg jag ett stort spann resa sig upp och gå över floden, och jag såg hur ett antal människor föll ner i floden och drunknade. Då jag kom till mig igen, sprang jag och talade om det för mor, och åter drog hon slutsatsen att jag bara var ett nervöst barn. Tjugotvå år senare restes Municipalbron över Ohio-floden, och samma antal arbetare drunknade, då de föll från bron. Ser Ni, de här sakerna kom inte till genom bön eller längtan, utan var förutbestämda genom Guds gudomliga vilja.

Nästa händelse av denna natur skedde en dag, då jag gick till floden tillsammans med min far och en annan man. De hade bjudit mig på whiskey, och för att jag ville vara mannen till lags, så att han lät mig låna sin båt, försökte jag dricka. Men lika säkert som att jag talar idag, hörde jag det där ljudet som lät som blåst i löven. Jag såg mig omkring, och då jag inte såg några löv eller något tecken till vind, satte jag flaskan till läpparna igen, och då hörde jag samma ljud, fast högre. Fruktan svepte över mig liksom tidigare, jag tappade flaskan och sprang iväg, medan far kallade mig en ynkrygg. Å, vad det sved! Senare blev jag kallad ynkrygg av min unga flickvän, då jag talade om för henne att jag inte rökte. Retad av hennes hån tog jag cigaretten och tänkte röka den i alla fall, då jag hejdades av det där bekanta ljudet, som fick mig att kasta bort cigaretten och lämna scenen gråtande för att jag inte kunde vara lik de andra ungdomarna, medan hopens hån ringde i mina öron. Det här är bara några av många liknande saker som hände genom hela livet. Där fanns alltid den där konstiga känslan, liksom om någon stod nära mig och försökte säga något till mig, och särskilt då jag var ensam. Ingen verkade förstå mig alls. Pojkarna, som jag skulle ha velat vara tillsammans med, ville inte ha något med mig att göra för att jag inte ville röka eller dricka, och

alla flickorna gick på dans, vilket jag inte heller kunde delta i, så genom hela livet såg det ut som om jag var ett svart får, som inte kände någon som förstod mig, och inte ens förstod mig själv. Men på den tiden visste jag inte vad den mäktiga framtiden, som jag känner till nu, hade i sitt sköte.

Nästa viktiga händelse, som jag kommer ihåg, skedde då jag var nästan nitton. Jag strosade genom karnevalsområdet en kväll tillsammans med några andra pojkar, då en röst ropade: "Hör du du! Kom hit!" Då jag såg mig tillbaka, fick jag se en ung dam, som satt under ett tält, en astrolog. Hon vinkade till mig att komma över till henne, och som jag trodde att hon ville jag skulle göra något åt henne, lydde jag. Hon sa: "Säg, vet Du att Du föddes under ett tecken och att det är en stjärna som följer Dig? Du föddes med en gåva." Naturligtvis började pojkarna retas med mig för 'att jag hade en gåva', så jag försökte komma undan det hela med någon anmärkning till damen, som sade mig att fastän jag inte tyckte om att hon berättade det för mig, skulle jag en dag förstå vad hon menade. Jag försökte trycka undan dessa ting längst bak i mitt sinne, arbetade med olika jobb, aldrig tillfreds, flyttade från en plats till en annan, måste genomlida min frus och mitt lilla barns död och många andra sorger, som var nästan mera än det mänskliga hjärtat kunde bära. Jag sökte frid och tillfredsställelse i allt upptänkligt, men det verkar som om det finns ett område ungefär tio tum över femte revbenet i människokroppen, som bara inte låter sig fyllas förrän Kristus kommer in. Och vid sidan av mina egna bedrävelser fanns alltid den där känslan av någonting som överskuggade mig och ökade på mitt elände. Till sist fick min kärlek till naturen mig att ta arbete som viltvårdare för staten Indiana, och det förde mig till olika delar av staten. En dag stod jag på en fullsatt buss

på väg till Henryville, Indiana, och då jag kände att någon tittade på mig, vände jag mig mot ett par stålgrå ögon, som tillhörde en dam, som såg mycket trevlig ut. Hon sade till mig: "Du är ensam, eller hur?"

"Nej, frun", svarade jag och fortsatte att titta ut genom fönstret, då jag trodde att hon drogs till uniformen och bara ville prata.

Hon talade igen: "Kanske det är bäst att jag förklarar mig? Jag är astrolog."

"Nåja", tänkte jag, "jag kan väl höra vad hon har att säga."

"Du tycker visst illa om det här, eller hur?"

"Ja, frun, det gör jag."

"Du tror att jag vill tala med Dig om religion, eller hur?"

"Jag vet inte."

"Du är religiös, eller hur?"

"Nej, frun."

"Kanske jag skulle kunna berätta någonting om Dig. Du är från västern, eller hur?" frågade hon ut mig.

"Nej, frun."

"Då vill Du fara västerut."

"Nåja, det är en annan sak, jag har alltid velat fara västerut", svarade jag och tänkte att jag skulle låta henne prata på och jämföra det med vad den andra astrologen hade att säga.

"Orsaken till det är Din födelse" fortsatte hon.

”Vad vet Ni om min födelse?” frågade jag nyfiket.

”Unge man, om jag talar om för Dig precis vilket ögonblick Du föddes, vill Du då tro mig?”

”Tja, jag är nog fundamentalist, och om någon säger mig sanningen måste jag tro den” svarade jag. Och det tror jag fortfarande på — är det sant, så är det sant.

Nå, fråga mig inte hur hon gjorde det, men hon talade om för mig exakt den minut jag föddes. Det stod en ung sjöman bakom mig, och jag frågade henne om hon kunde tala om för honom när han föddes. Hon sade att det kunde hon inte, och då jag inte förstod detta ifrågasatte jag varför hon kunde tala om det för mig men inte för honom. Hon sade att det var därför att ett tecken följde mig. . . . Och jag blev modfärdig, för det påminde mig om vad andra hade sagt mig. Hon frågade om någon astrolog någonsin hade talat med mig förr, och jag ljög för damen och sade nej.

”Vet Du någonting om Jesus Kristus”, frågade hon.

”Jag vet, att han skulle vara Guds son”, var allt jag kunde säga.

”Vet Du någonting om hur Han föddes? . . . Vad var det, som tillbad Honom först?”

”Tre vise män, om jag minns rätt.”

”Vad var det de följde?” fortsatte hon.

”En stjärna, tror jag.”

”Det är riktigt. Då måste de ha varit astrologer, för de tittade på stjärnorna,” bekräftade hon. ”Unge man, jag har talat med män i Vita Huset. Jag förvarnade president Harding om hans underliga död, och jag har något att tala

med Dig om. Du föddes under en viss stjärna för att bli en person med en gåva. Har ingen predikant någonsin talat om det för Dig?”

”Jag har ingenting med predikanter att göra”, svarade jag.

”Lyssna då till mig! Då Jesus Kristus föddes, var det tre vise män från Östern, som följde något, som är allmänt känt som en stjärna, men det var faktiskt tre stjärnor som möttes i Betlehem och tillsammans utgjorde den enda stjärna som hängde över Kristus. Vid den tiden sände Gud den största Gåva Han någonsin gett till världen, Sin enfödde Son. Då de vise männen gav sig av, skiljde de tre stjärnorna sig från varandra och har sedan aldrig kommit tillsammans. Gud tillkännager alltid Sina verk i himlarna innan Han tillkännager dem på jorden, och dessa vise män forskade efter profeten Bileams profetia att en stjärna skulle träda fram ur Jakob”, fortsatte hon och citerade många skriftställen, som jag inte var bekant med, men jag lyssnade uppmärksam då hon fortsatte: ”De här stjärnorna har aldrig kommit tillsammans igen, men med några års mellanrum korsas deras banor, och då det sker betyder det att som en påminnelse om Jesu födelse, sänds en ny gåva till jorden. Och då Du föddes korsades dessa stjärnbanor. Det var en stjärna, som följde Dig, då Du steg på bussen i Jeffersonville. Jag såg stjärnan över Dig, och jag förstår inte, varför inte andra har berättat för Dig om den tidigare.”

För att ingen skall missförstå, skall jag senare visa att utövandet av astrologi är obibliskt och förvisso ingenting som en kristen skall leka med (Jes. 47:13-14) och den här astrologens redogörelse för Kristus-stjärnan är hennes förklaring och finns

inte i Skriften. Men det är bibliskt att till och med Satan vittnar om Guds gåva, och det är orsaken till att jag återger dessa samtal.

Ni kan tänka er hur jag kände mig då! Då jag kom fram dit jag skulle, tackade jag damen och lämnade bussen, men jag kunde inte bli av med den underliga känsla, som hela tiden överskuggade mig och fick mig att bli nervös och lättskrämd, olycklig i människors sällskap och ändå rädd för att vara ensam, skrämd så fort vinden blåste. "Vad kan allt detta betyda?" frågade jag mig själv om och om igen. Någon tid efter detta blev jag omvänd och gav mitt liv till Kristus. (Jag har skrivit en kort redogörelse för mitt liv i en liten bok, som heter "Jesus Kristus Densamme Igår Idag Och I Evighet".) Efter min omvändelse, som ägde rum i ett litet skjul bakom vårt hus, anslöt jag mig till en gren av baptistkyrkan och blev lokal äldste, ordinerad av Dr. Roy Davis i Jeffersonville. Efter en lyckosam tälmötesserie där byggde de ett tabernakel åt mig, som fortfarande ligger vid 8:e och 10:e gatan, känt som Branham-Tabernaklet, och i ett antal år var jag ganska framgångsrik som predikant, då jag döpte åtskilliga tusen människor och fick se många omvändelser till den allsmäktige Gudens ära. Redan då hade jag framgång i att bedja för sjuka, fastän jag ännu inte visste vad det handlade om, och många gånger kom syner och mystiska ting till mig, vilket massor av människor runt Jeffersonville kan intyga. Särskilt en gång, som jag kanske skall nämna: Jag var på ett visst ställe vid Ohio-floden och döpte en stor skara omvända, mitt i en stor folkmassa, som samlats på stranden för att se på dopförrättningen. Det var en varm afton, och medan himlen var som koppar kom en stor klar stjärna och hängde över platsen där jag stod. Många av Er kommer ihåg att Ni läste det i tidningen. Den har visat sig många

gång sedan. För någon tid sedan var jag i en stor stad och hade möte tre kvällar, mitt ibland många hundra människor. Den första jag bad för var ett litet barn, vars fötter hade dragits upp av polio, så att han var tvungen att gå på tårna. Som vanligt i våra möten satt åhörarna med huvudena böjda i vördnad medan jag hade pojken i mina armar och bad för honom, då det såg ut som om ett kraftigt ljus riktades mot mig. Jag förundrade mig över vaktmästarens oförsämdhet att rikta strålkastaren mot mig, och då jag undrande öppnade mina ögon, stod morgonstjärnan där framför mig! Jag tappade den lille pojken, eller också hoppade han ur mina armar. . . Jag visste inte vad som hände, för det verkade som om varenda nerv i min kropp var förlamad. Då han nådde golvet blev hans fötter normala, och för första gången i sitt liv gick han normalt ned ifrån plattformen. Åhörarskaran var i uppror, hans mor svimmade, en Nasaren-flicka, som var en vän till barnet, spelade piano, "Den store läkaren", och då hon såg det under som vår käre Herre Jesus hade gjort, hoppade hon upp och sprang iväg cirka fem meter från pianot med händerna uppräckt, gråtande och ropande. . . Och jag vet att det låter otroligt, men hundratals kan intyga detta. . . Det där pianot missade inte en enda not utan fortsatte bara att spela sången. Många stora ting skedde. Över sju hundra människor gav sina hjärtan åt Kristus den kvällen. Många av Er, som var där, kommer att läsa detta. . . Gud välsigne Er! Jag försöker fortfarande göra allt jag kan för Kristus.

Nu skall jag försöka förklara en fråga som ofta kommer upp. Många predikanter har frågat mig: "Broder Branham, vad tycker Du om astrologi? Gör Du detta med hjälp av astrologi-kraft? Om inte, varför ger Du de där astrologerna offentligt erkännande för att de har profeterat om detta?"

Jag kan bara säga detta: Säg mig en enda plats i världen där astrologins kraft helar sjuka! Av alla de stjärnskådare, spåmän, medier etc. som världen har känt, säg mig var en enda har öppnat de blindas ögon, fått döva att höra eller de stumma att tala! Det finns bara ett enda sätt. . . Genom Jesu Kristi namn och Hans blod, som utgjutits på Golgata. Men det som är så underligt för mig, (i dagar som gått såväl som idag), är fakta som de följande: Då Gåvan låg i krubban, var prästerna i templet och debatterade om det fanns någon uppståndelse från de döda eller inte, och vid samma tid kom en grupp vise män långt bort ifrån och kände igen Guds Gåva till jorden. Förvisso säger jag att astrologi hör den andra makten till, men till och med djävulen måste vittna om Guds gåva. Må dessa vise män vara vilka eller vad de än var. . . De vittnade *faktiskt* om Guds gåva och kom för att tillbedja honom innan prästerna i templet gjorde det. Även då Paulus och Silas var i Filippi, och stadens präster och predikanter kallade dem bedragare och kastade dem i fängelse, så var det en viss liten spåkvinna, som ropade ut till människorna att dessa män var sända av Gud för att visa dem frälsningens väg. Är det inte underligt, att denna lilla slavflicka, besatt av en ond ande, kände igen Guds kraft i Paulus och Silas, då ämbetsmännen inte ens tog emot dem? Var det inte underligt att, en annan gång, då många sade att Jesus var Beelsebub, demonerna i en man ropade och sade att de visste vem Han var. . . Djävulen erkände Hans gudomlighet, och fariseerna sade att han var djävulen. Och så är det idag, många tvivlar och bråkar med varandra om sina läror och teorier och håller människorna borta från helbrägdagörelsemöten, medan Guds gudomliga gåva verkar över hela jorden och många av dem missar det. Å, präster! Jag litar på Gud att Ni skall vakna upp. Inte för att jag blev bärare av den här

gåvan, jag har ingenting att göra med att den kom. . . Gud sände den. Då Israels barn var nere i Egypten och ropade efter en förlossare, sände Gud Sin ängel till Moses. Moses hade ingenting att göra med det. . . Det var Guds ängel, som utförde verket, gjorde undren. Moses var bara ett munstycke för Guds ängel, och det är allt jag är idag. . . Bara ett munstycke för ängeln.

Jag måste berätta för Er om ängeln och då Gåvan kom. Jag skall aldrig glömma den gången, den 7 maj 1946. . . En mycket vacker årstid i Indiana, där jag fortfarande arbetade som viltvårdare. Jag hade kommit hem till lunch och gick just runt huset och tog av mig geväret, då en av mina mycket kära vänner närmade sig och bad mig följa honom till Madison den aftonen. Jag sade honom att det var omöjligt, då jag måste ut och patrullera, och medan vi gick runt huset under ett fikonträd, verkade det som om hela toppen av trädet lossnade. Det var som om någonting kom ner genom det där trädet liksom en mäktig stormvind. . . Jag vacklade. . . De sprang till mig. . . Min fru kom från huset, skrämmd, och frågade mig vad det var för fel. Medan jag försökte få tag i mig själv, satte jag mig ner och sade henne, att efter alla dessa några och tjugo år, som jag hade varit jagad av denna underliga känsla, hade tiden kommit då jag måste ta reda på vad det var fråga om, annars skulle jag aldrig komma tillbaka mer. Krisen hade kommit. Jag sade adjö till henne och mitt barn och uppmanade henne att inte leta efter mig om jag inte kom tillbaka inom några dagar. Och här, käre läsare, är den delen av denna mystiska upplevelse, som har att göra med Din helbrägdagörelse, så läs under bön och noga! Den aftonen gick jag bort till en hemlig plats för att bedja och läsa min Bibel. Jag kom djupt in i bönen, det var som om hela min själ skulle slitas ur mig. Jag ropade inför Gud. . .

Jag lade ansiktet mot jorden. Jag såg upp mot Gud och grät: "Om Du vill förlåta mig för hur jag har uppfört mig, så skall jag försöka att bli bättre. . . Jag är ledsen att jag har varit så försumlig alla dessa år att utföra det verk Du ville jag skulle göra. . . Vill Du tala till mig på något sätt, Gud? Om inte Du hjälper mig, kan jag inte fortsätta." Sedan på natten, omkring elfte timmen, hade jag slutat bedja och satt mig upp, då jag märkte ett ljus, som fladdrade i rummet. Då jag trodde att någon kom med en ficklampa, tittade jag ut genom fönstret, men där fanns ingen, och då jag såg mig om, bredde ljuset ut sig på golvet och blev bredare. Nu vet jag att det här verkar väldigt underligt för Er, liksom det gjorde för mig också, men kom ihåg att Din helbrägdagörelse beror på om Du tror på det eller inte, som Du skall få se senare. Allt eftersom ljuset bredde ut sig, blev jag naturligtvis upprörd och började resa mig ur stolen, men då jag såg upp, hängde den där stora stjärnan där. Men den hade inte fem uddar, som en stjärna, utan såg mera ut som en boll av eld eller ljus, som sken ned på golvet. Just då hörde jag någon gå över golvet, vilket fick mig att haja till igen, eftersom jag inte visste om någon, som brukade komma dit, mer än jag själv. Nu såg jag fötterna av en man komma genom ljuset emot mig lika naturligt som om Du skulle vandra mot mig. Han visade sig vara en man, som i mänsklig vikt skulle väga ungefär hundra kilo, klädd i en vit mantel, hade slätt ansikte, inget skägg, men med mörkt hår ned till axlarna, ganska mörkhyad, med ett mycket behagligt ansiktsuttryck, och då han kom närmare och hans ögon fick kontakt med mina, och han såg hur rädd jag var, började han tala: "Frukta inte! Jag är sänd från den Allsmäktige Gudens närhet för att tala om för Dig att ditt ovanliga liv och ditt missförstådda sätt har varit till för att visa att Gud har

sänt Dig för att ta en gudomlig helbrägdagörelsegåva till världens folk. OM DU VILL VARA UPPRIKTIG, OCH KAN FÅ FOLK ATT TRO PÅ DIG, SKALL INGENTING KUNNA STÅ EMOT DIN BÖN, INTE ENS CANCER.” Ord kan inte uttrycka hur jag kände mig. Han berättade många saker för mig, som jag inte har plats att återge här. Han sade mig hur jag skulle kunna upptäcka sjukdomar genom vibrationer på min hand. Han gick sin väg, men jag har mött honom många gånger sedan dess. Han har uppenbarat sig för mig, kanske en eller två gånger på sex månader och har talat med mig. Några gånger har han uppenbarat sig synligt i andras närvaro. Jag vet inte vem han är, jag vet bara att han är Guds sändebud till mig.

Jag behöver väl inte säga att jag började bedja för sjuka. Jag gör inte anspråk på att ersätta någon doktor. . . Jag tror att Gud satte doktorer här för att hjälpa naturen, men de är bara människor. . . Gud är allsmäktig. De stora ting, som har skett under dessa tjugoen månader, är alltför oräkneliga för att ens kunna registreras, men Gud har bekräftat ängelns ord gång på gång. Döva, stumma, blinda, alla slags sjukdomar har blivit helade, och tusentals vittnesbörd har dokumenterats till dags dato. Jag har ingen egen kraft att göra detta. . . Jag är en hjälplös människa tills jag känner Hans närvaro. Många människor, som har varit med på dessa möten, vet att deras sjukdomar och synder har sagts dem direkt från plattformen. Käre läsare, var snäll och missförstå inte mitt stackars okunniga sätt att försöka förmedla allt detta till Dig. Jag säger det för att Du skall få ett klarare förstånd om hur Du skall dra fördel av Guds gåva. Han sade till mig att vara uppriktig och få människorna att tro, och det är det jag försöker göra. Kom ihåg, vi ifrågasätter aldrig Guds förmåga, vi tror att Han kan göra allting, men problemet är att få den ena

människan att tro på den andra. Gud har alltid något eller någon att arbeta igenom, och jag är bara ett instrument, som Han använder. Ingen dödlig kan ta åt sig äran för att ha utfört ett under, och jag är bara en dödlig. Jag vet inte hur länge Gud vill låta mig göra detta, men genom Hans nåd tänker jag tjäna Honom så gott jag kan genom att tjäna Hans folk så länge Han låter mig leva.

Till slut, Ni som söker helbrägdagörelse i dessa möten. Låt mig lämna dessa två regler, vilka Ni måste följa för att få det Ni väntar Er från Gud.

1. Du måste tro detta vittnesbörd, som jag har gett Dig, och att denna helbrägdagörelsegåva, given av Herren Jesus Kristus, är ett medel som Gud har ställt till förfogande för Din helbrägdagörelse.

2. Lova att leva för Gud av hela Ditt hjärta resten av Ditt liv!

Publicerad på engelska på 1950-talet.
Omtryckt på engelska på 1991
Översatt till svenska 1998

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P. O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org